

— Вижда ти се чудно, — каза жената. — Азъ съмъ просекинята. Вдовица съмъ, мъжътъ ми нищо не ми остави, бѣше работникъ, караше чужда галѣота. Три деца имамъ, презъ седмицата работя чуждо, но не смогамъ, не стига. Затова въ недѣля, въ праздникъ, ходя да прося. Благодаря на Господа, пада нѣщичко, помощъ е за мене. Срамота, но нѣма какво да се прави, — сякашъ се оправдаваше Авакума. — Децата си искамъ да изчувамъ, да ги поизуча малко, да ги запазя отъ лоши пжтища . . . А ти защо си дошла кжде мене?

— Миналата недѣля, — започна Парамония малко съ неспокоенъ тонъ, — на излизане отъ църквата, азъ ти дадохъ милостиня, а по погрѣшка . . . дала съмъ ти вмѣсто други пари — жълтица . . . Та ида . . . да ми я повърнешъ . . . — додаде смутено тя.

И млѣкна.

— Така бѣше, — обади се Авакума, като наруши настаналото мълчание, — жълтица ми даде.

На Парамония свѣтнаха очитѣ. Свѣтнаха отъ това признание. Тя все се съмняваше, да-ли просекинята ще признае.

— Жълтица ми даде, — поде Авакума. — Но азъ я прибрахъ, дигнахъ, като чужда, защото се сѣтихъ, че по погрѣшка ми е дадена, не отъ душа — кой ще ми даде жълтица! Затова не е моя.

И Авакума стана, излѣзе въ коридорчето, върна се следъ малко съ жълтицата и я сложи въ ржката на Парамония.

— Вземи си я. Тя не е моя. Чуждото си е чуждо.

Парамония стисна жълтицата въ ржката си радостно и, забравяйки сега всичко, безъ да поблагодари на просекинята и безъ да ѝ даде нѣщо, стана да си отиде.

— Хайде сбогомъ!

— Иди си съ здраве и съ Господъ!

И Парамония излѣзе и се отдалечи отъ кжщицата.

Тя пакъ бързаше сега, но не толкова. Въ душата ѝ бѣше радостно, че бѣше си намѣрила и взела обратно жълтицата.

Тя я стискаше въ ржката си и усѣщаше ржбоветѣ ѝ.

За нищо друго не мислѣше — нито за просекинята, нито за това, че не ѝ даде нищо — когато тя ѝ върна жълтицата!

Вървейки така съ това чувство отъ намѣрената жълтица, тя стигна до дървения мостъ и тръгна по него по края, откъмъ едната му преграда.

Но както вървѣше унесена, безъ да гледа, единиятъ ѝ кракъ хлѣтна въ изкопана отъ коне и каруци трапчинка, тя политна, и веднага машинално се улови съ едната си ржка за преградата.